

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.I.30.198/2013/3. szám

A Szegedi Ítéltábla a Dr. Ollé György Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Regős Attila ügyvéd) által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti székhelyű felperesnek - dr. Tömör Gábor ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti lakos alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2013. április 3. napján kelt 10.G.40.190/2012/9. sorszámú ítéletével szemben a felperes részéről 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 100.000,- (Egyszázezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 951.500,- (Kilencszázötvenegyezer-ötszáz) Ft másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A cégjegyzékbe bejegyzett fő tevékenységként húsfeldolgozással foglalkozó felperesi gazdasági társaság 1990. december 10. napján alakult, jegyzett tőkéje 5.950.000,- Ft. Az alperes 2005. augusztus 15. napjától ügyvezetői tisztséget töltött be és egyben tagja is volt a kft.-nek. 2007 nyarán a felperesi kft. nehéz gazdasági helyzetbe került kintlévőségei miatt, ezért megbízási szerződést kötött **(személy 1 neve)-vel** a követeléseinek behajtása, valamint a felperes részére hitelt nyújtó banknál további hitelkeret lehívása érdekében. A megbízás nem vezetett eredményre, ezért a kft. taggyűlése 2007. november 1. napjával elhatározta végelszámolását, végelszámolónak a **(végelszámoló szervezet neve)-t**, azon belül **(személy 1 neve)-t** választotta. A végelszámolás tényét a cégbíróság 2007. november 27. napján jegyezte be a cégjegyzékbe.

A végelszámoló kérelmére 2008. március 28. napján indult eljárásban a felperes 2008. május 8. napján felszámolás alá került, a felszámoló a korábbi végelszámoló, a felszámolóbiztos pedig **(személy 1 neve)** lett.

Az alperes 2007. november 6. napján 6.723.806,- Ft-ot, november 13. napján 3.532.428,- Ft-ot, november 16. napján 1.762.843,- Ft-ot, összesen 12.019.077,- Ft-ot utalt át a perben nem álló **(személy 2 neve)** bankszámlájára, aki korábban egyetlen beszállítóként a húsfeldolgozáshoz szükséges alapanyagot szállította a felperes részére. A végelszámolási zárómérleg szerint a tárgyi eszközök 45.918.000,- Ft, befektetett eszközök 45.978.000,- Ft, követelések 97.964.000,- Ft, pénzeszközök 2.493.000,- Ft, rövidlejáratú kötelezettségek 138.546,- Ft, hosszúlejáratú kötelezettségek 1.481.000,- Ft volt.

A végelszámolás alatt kimutatott hitelezői igények **(cég 1 neve)** 7.107.775,- Ft, **(cég 2 neve)** 53.077.890,- Ft, **(cég 3 neve)** 2.823.138,- Ft, **(személy 2 neve)** 69.867.887,- Ft.

A felperes keresetében 12.019.077,- Ft tőke és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Jogalapként a Gt. 30. § (2), (3) bekezdését és a Ptk. 339. §-át jelölte meg, hivatkozott arra, hogy az alperes jogosulatlan átutalásaival a felszámolás körébe vonható és a hitelezők között felosztható vagyont csökkentette, a végelszámolás alatt álló cég pedig a Ctv. 104. § (2) bekezdés és 107. § (2) bekezdés alapján kifizetést nem teljesíthetett volna.

Az alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy még a végelszámolás előtt fél évvel pénzügyi tanácsadói megbízást adott a felszámoló részére, ennél fogva semmilyen átutalás nem történt az ő tudta nélkül. Hivatkozott arra, hogy az átutalásokra kifejezetten a végelszámoló alkalmazottjának utasítása alapján került sor és azok olyan termelési költségek voltak, amelyek a kft. működőképességének megőrzését célozták.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította, egyben kötelezte 600.916,- Ft elsőfokú perköltség megfizetésére az alperes javára. Ítéletének indoklásában rámutatott arra, hogy a Gt. 30. § (2) bekezdésére alapított kártérítési felelősség esetén a Ptk. általános felelősségi szabályai érvényesülnek. Így jelen perben vizsgálni kellett, hogy a felperesi oldalon ténylegesen bekövetkezett-e kár, azt az alperes jogellenes, felróható magatartása okozta-e és a kettő között fennáll-e az okozati összefüggés. Megállapította, hogy a felperes által sérelmezett átutalásokkal összefüggésben őt kár nem érte, mivel ezek hiányában ugyanezen összeggel a kft. kötelezettségei lennének nagyobbak, azaz a saját tőke változatlan lett volna. A végelszámolási zárómérleget a felperes, mint végelszámoló látta el aláírásával, így előtte is világos kellett legyen, hogy a benne szereplő tételek miért kerültek feltüntetésre. Bizonyítottnak tekintette, hogy az alperes által meghozott intézkedések minden esetben a végelszámoló hozzájárulásával illetve utasítására történtek, igazoltnak találta azt is, hogy az alperes nem intézkedett a felperes értesítése, jóváhagyása nélkül. Életszerűnek fogadta el az alperes előadását abban a vonatkozásban, hogy az egyetlen alapanyag beszállítója felé a további termelés fenntartása érdekében volt szükség a számlák átutalással történő kiegyenlítésére, ugyanakkor a perben nem került bizonyításra, hogy az átutalások idején ténylegesen volt olyan hitelező akinek terhére jogtalanul előnyben részesítette volna az átutalás jogosultját az alperes.

A Gt. 30. § (3) bekezdéséhez fűződően vizsgálta a Cstv. 33/A. § vonatkozó rendelkezéseit. Ebben a körben az alperes felelős ügyvezetőként észlelte, hogy a

cég vagyoni helyzete cselekvést igényel, ezért még a végelszámolás előtt fél évvel pénzügyi tanácsadói megbízást adott a felperesi felszámoló részére. Álláspontja szerint ezen magatartása is a hitelezők érdekeit szolgálta, ezért az alperes Cstv. 33/A. §-ára alapított felelőssége sem állapítható meg.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést az ítélet megváltoztatása és az alperes kereset szerinti marasztalása, illetve az elsőfokú perköltség leszállítása érdekében. Előadta, hogy az elsőfokú ítélet megállapításával szemben a kár azáltal következett be, hogy a felperes felszámolás körébe vonható vagyona csökkent. Vitatta, hogy az átutalásokra akár a felperesi felszámoló, akár annak megbízottja utasítást adott volna. Hivatkozott továbbá arra, az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabályt sértett azzal, hogy az ítélet indoklásába beemelte a Cstv. 33/A. § vizsgálatát, amelyre a felperes az eljárás során nem hivatkozott, és amelyre egyébként is a Szegedi Törvényszék rendelkezik kizárólagos illetékességgel.

A fellebbezés alaptalan.

A gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (továbbiakban Gt.) 30. § (2) bekezdése értelmében a vezető tisztségviselők a gazdasági társaság ügyvezetését, az ilyen tisztséget betöltő személyektől általában elvárható gondossággal és - ha e törvény kivételt nem tesz -, a gazdasági társaság érdekének elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. A vezető tisztségviselők a polgári jog általános szabályai szerint felelnek a gazdasági társasággal szemben a jogszabályok, a társasági szerződés, illetve a gazdasági társaság legfőbb szerve által hozott határozatok, illetve ügyvezetési kötelezettségeik felróható megszegésével a társaságnak okozott károkért. A (3) bekezdés értelmében a gazdasági társaság fizetéseképtelenségéhez vezető helyzet bekövetkeztét követően a vezető tisztségviselők ügyvezetési feladataikat a társaság hitelezői érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. Külön törvény e követelmény felróható megszegésére - ha a gazdasági társaság fizetéseképtelenné vált vagy külön jogszabály szerint, a fizetéseképtelenség vizsgálata nélkül, jogutód nélkül megszüntették - előírhatja a vezető tisztségviselők hitelezőkkel szembeni helytállási kötelezettségét.

A (2) bekezdés értelmében tehát az alperes felelősségét a Ptk. 339. §-ban foglalt feltételek alapján kell értékelni.

Helyesen vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy fennállnak-e a polgári jog általános felelősségi szabályai szerint a kártérítés feltételei, azon belül keletkezett-e kár az alperes tevékenységével okozati összefüggésben. A felperes az okozott kárt nem általában véve a vagyon csökkenésében, hanem a felszámolás körébe vonható és a hitelezők között felosztható vagyon csökkenésében jelölte meg, mely által a kielégítési sorrend sérült. Az alperes által kifizetett számlák összege azonban az adós rendes gazdálkodási körében, az üzletszerű gazdasági kapcsolatban megkötött szerződések és ezek alapján teljesített szolgáltatások ellenértéke volt. A **(személy 2 neve)** Egyéni Cég követelése a felperes cégjegyzékbe bejegyzett tevékenységi köre gyakorlásához szükséges árubeszerzés ellenértéke volt, amelynek kifizetése a felperes rendes gazdálkodási körébe tartozott. Egységes ugyanis a bírói gyakorlat,

hogy a rendes gazdálkodás körébe a cégjegyzékbe bejegyzett, az adós létesítő okiratában szereplő tevékenységi körök gyakorlása során az üzletszerű gazdasági kapcsolatokban megkötött szerződések, az ezek alapján teljesített szolgáltatások tartozhatnak (BDT 2009/11/203. számú jogeset).

Ennélfogva - még a felszámolási eljárás során a Cstv. 40. § (2) bekezdése alapján az egyéb jogszabályi feltételek megléte esetén sem - nem lett volna visszakövetelhető a kifizetett összeg, a kifizetés ugyanis nem tartozott abba a körbe, amely a felszámolás alá vonható vagyont csökkentette. Az alperes ezért nem okozott kárt a felperesnek, a kártérítési felelősség feltételei nem állnak fenn.

A felperes keresetében a jogalapként elsődlegesen megjelölt Gt. 30. § (2) bekezdése mellett - gyakorlatilag annak megerősítéseként - hivatkozott a Gt. 30. § (3) bekezdésére is. A Gt. 30. § (1) bekezdése a társaság vezető tisztségviselője által e jogkörében harmadik személynek okozott kárért való felelősségét állapítja meg, a (2) bekezdés szabályozza a tisztségviselő felelősségét azokért a károkért, amelyeket a társaságnak okozott, a (3) bekezdés pedig a gazdasági társaság fizetéseképtelenségével fenyegető helyzetének bekövetkeztét követő időszakra vonatkozóan szabályozza a felelősséget, utalva a vezető tisztségviselő külön törvényben a hitelezőkkel szemben megállapított helytállási kötelezettségére. Az ebben foglalt utaló szabály alapján adott esetben a Cstv. 33/A. § rendelkezéseit kell alkalmazni.

A perbeli esetben a felperes fellebbezésben kifejezetten nem kívánt a Cstv. 33/A. §-ára hivatkozni, ezért az ítélet az elsőfokú ítélet indokolásának erre vonatkozó részét mellőzte.

Szintén alaptalanul kifogásolta a felperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletben megállapított perköltség összegét, mely a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendeletnek megfelelően lett megállapítva, annak mértéke - figyelembe véve a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységet - nem eltúlzott.

Fentiekre tekintettel ezért az ítélet az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján megállapított és a másodfokú eljárásban kifejtett munkával arányban álló ügyvédi munkadíj megfizetésére, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése alapján a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

S z e g e d, 2013. november 29. napján

Dr. Kemenes István sk.
a tanács elnöke

Dr. Bálint Attila sk.
előadó bíró

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla sk.
táblabíró

A kiadmány hitelül: